

overhovedet vanskeligt kan overholdes noget bestemt, og at det derfor er temmelig meningsløst at sætte noget bestemt ind i Loven. Folk gaa jo ikke saadan med et Maal i Lommen, og selv om de gjorde det, vilde de ikke kunne benytte det til Tider, hvor der kommer et Tog farende forbi. — Til §§ 7, 8, 9, og 10 har Udvalget ikke haft noget at bemærke. I § 11, hvor der er Tale om disse Forskrifter, har man villet indsthyde, at det skulde være de almindelige Forskrifter. Dette er altsaa nærmest en Redaktionsændring, men saa har man tillige givet en Tilføjeelse, som man egentlig har taget for en væsentlig Del fra § 12, og som derfor ogsaa for en væsentlig Del hænger sammen med det Ændringsforslag, Udvalget har stillet til § 12. Det er disse Bestemmelser, som ærede Medlemmer ville se, om, at Forskrifterne skulde være behørig kundgjorte paa Jærnbanernes Territorium, Stationer, Skibe osv. I § 12 har man altsaa for det første udtaget det, man har sat ind i § 11, og desforuden har man foreslaaet den Ændring, at man i Stedet for 200 Kr., som derefter kunne idømmes i Mulk for de Forseelser, der er omtalt, har sat 100 Kr. Endelig har man foreslaaet en anden Ændring i Paragraffen. Der staar i Forslaget, at disse Mulkter skulde tilfalde de Sygekasser, som ere oprettede for Statsbanedriftens Personale. Dette har Udvalget ment var uheldigt. Vi have ment, der deri laa, eller i hvert Tilfælde kunde ligge noget af en Præmie for Baatale af Forseelser og have derfor foreslaaet, at de skulde gaa til Statskassen. Man har imidlertid været noget ængstelig for paa den Maade at komme til at gøre Statsbanens Funktionærer Uret, idet det var en almindelig Mening i Udvalget, at der hidtil er gaaet en Del Penge af den Slags til Fordel for Sygekasserne. Vi henvendte os derfor til den højtærede Minister, som gav os en Redegørelse for, hvor meget der var gaaet til disse Kasser, og det viste sig da, at det var væsentlig Mulkter, der vare idømte Funktionærer for Forseelser i Tjenesten, der gif hertil, noget, som altsaa ikke falder ind under dette. Imidlertid har efter den Tid den højtærede Ministers Udtalelser i Udvalget forekommet os noget ubestemt paa det Omraade, og som om den højtærede Minister muligvis ikke var ganske sikker paa, at ikke nogle af de Penge, her omtales, ere tilfaldne Sygekasserne. Udvalget vil derfor ogsaa i den Henseende ønske en Udtalelse fra den højtærede Minister, navnlig da en Udtalelse, der gaar ud paa, at hvis det skulde vise sig, at man derved mod sin Vilje kom til at gaa Statsbanens

Funktionærer for nær, han da vilde søge det rettet enten administrativt eller, om fornødent, ved Forelæggelse af et Lovforslag, der kunde ændre Forholdet. — Til § 13 er der endelig stillet et Ændringsforslag, hvis væsentlige Indhold gaar ud paa at skelne mellem egentlige Forbrydelser og Forseelser, altsaa skelne mellem Forseelser, som kunne anses for Forbrydelser mod Driften, og de almindelige Forseelser, som i det hele ere omtalte i Lovforslaget. Man skelner mellem dem saaledes, at man foreslaar, at, hvor der er Tale om Forbrydelser mod Driften, kan vedkommende straks anholdes og afleveres til Politiet; hvor dette ikke er Tilfældet, nøjes man, hvor han ikke vil afgøre Sagen strax i Mindelighed, med at lade ham opgive Navn og Bopæl, for saa vidt han har fast Bopæl i Riget. — Endelig er der endnu foreslaaet en Ændring til § 20, der gaar ud paa, at der til sidste Stykke, hvor der staar: „Rebe Penge . . .“, tilføjes: „paa samme Maade forholdes med let antændelige og eksplosive Sager o. desl.“ — Dermed har jeg gennemgaaet de Ændringsforslag, Udvalget har stillet. Der er, som sagt, flere af dem, som jeg nok tror, vilde blive ændrede igen ved 3dje Behandling. Det er imidlertid mit Haab, at vi ogsaa ved 3dje Behandling kunne komme som til denne med fuld Enighed fra hele Udvalget, og efter det Samarbejde, vi have haft med den højtærede Minister, betvivler jeg heller ikke, at han vil stille sig velvillig over for de Ændringer, som ere foreslaaede nu og eventuelt i samme Månd maatte blive stillede siden.

B. Christensen: Det var en Udtalelse fra den ærede Ordfører, der gav mig Anledning til at tage Ordet. Jeg har ikke set det ærede Medlem for Cøbenhavn, der var Formand for Udvalget, her i Salen i Dag, og derfor synes jeg, det er min Pligt at tage Ordet over for en Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ordfører. Han sagde, at det saa ud, som om Udvalgets Medlemmer havde haft daarlige Tid til at give Møde, ikke haft særlig lyst til at give Møde og maaske havde haft Tanterne andetsteds henne osv. Dette gælder maaske det ærede Medlem — han har maaske nok selv haft sine Tanter andetsteds henne — men for Udvalgets Medlemmers Vedkommende i Almindelighed vil jeg nedlægge Indsigelse mod, at saadanne Udtalelser fremkomme i Salen. Jeg har ved det flygtige Gennemsyn af Udvalgsprotokollen, som den knappe Tid har levet mig, set og kan derfor dokumentere, at i det første Møde, som Udvalget holdt — det er et 15-Månds Udvalg — var der mødt 11, i det